

Tři patra smutku

Wabi Daněk

G C

1. Paní Nováková v prvním patře

G C G C G C

každý ráno krmí starou kočku,

G C

pak ji nosí parkem v náručí

G D

a potichu jí brouká do spaní,

G C

obě jsou si děsně podobný,

G C G C G

jenže ta kočka má nos jako vločku,

Emi D Emi D

vobě žijou jenom tak, voběma už ujel vlak,

Emi D

vobě mají už život za sebou

G C G C

a na světě už vůbec nic je nezajímá, krom tý druhý.

2. O dvě patra vejš v tom bytě,

co má na dveřích vizitku Karel Klíma,

žije pan učitel v penzi

se svou sbírkou brouků, much a motýlů,

celý nocí sedí nad krabici,

kromě hmyzu nic ho nezajímá,

celý dny pak prodřímá s přivřenýma očima,

těší se, až přijde večer,

zase zasedne si nad krabici much a brouků zaprášenou.

3. Patro níž pod panem učitelem

žije v malém bytě paní Malá,

stěny, co maj' k sobě sakra blízko,

sedm let užtvoří její svět,

sedm let už uplynulo

od tý doby, co se naposledy smála,

zpaměti zná celej strop, chodník plnej cizích stop,

spousta lidí tudy prochází

a nikdo z nich se u té paní nezastaví ani chvíli.

4. Jedno ale mají společný

všichni ti lidé v tomhle smutném domě:

celý tejdny skoro nejedí,

jen aby mohli děti přivítat,

a když děti nemaj' před vejplatou

ani floka, potom přijdou skromně,

na zdraví se pozeptat, předvést tuzexovej šat,

pumpnout tátu nebo mámu

o tři stovky nebo ještě o víc a jet domů novým fárem.